

použití. Tato zásada byla vyslovena a podrobně odůvodněna v rozhodnutí čis. 7247 sb. n. s., k němuž se odkazuje.

Čís. 13218.

Nevypořádal-li se odvolací soud neprávem s námitkou nepřipustnosti odvolání vznesenou odvolatelovým odpůrcem v odvolacím sdělení a neodmítl-li odvolání, nýbrž, pominuv tuto námitku, věcně vyřídil odvolání, ač šlo již jen o věc nepatrnou, nejde o žádný z důvodů zmatečnosti podle § 477 c. ř. s., nýbrž o vadnost odvolacího řízení, již dovolací soud nemůže napravit, nebyla-li vytýkána dovolatelem. Odpůrci dovolatele nepřísluší právo uplatňovati dovolací důvody § 503 c. ř. s.

Odvolací soud, oceňuje předmět sporu podle třetího odstavce § 500 c. ř. s., nemůže tím měnit předpisy o řízení ve věcech nepatrných ani předpisy o opravných prostředcích ve věcech nepatrných. Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípustnosti opravného prostředku, samostatně o předpokladech zvláštních předpisů o věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, Rv I 1309/32.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce procesní soud první instance co do částky 215 Kč zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a ocenil spor na 500 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

Důvody:

Lze přisvědčiti odpůrci dovolatelů, že se odvolací soud neprávem nevypořádal s námitkou nepřipustnosti odvolání vznesenou jím v odvolacím sdělení a neodmítl odvolání, nýbrž pominuv tuto námitku, věcně vyřídil odvolání, ač v odvolacím řízení šlo již jen o nepřipustnost exekuce pro pohledávku 215 Kč s přísl. a tudíž vzhledem k § 57 j. n. a § 448 c. ř. s. o věc nepatrnou (čís. 8147 sb. n. s. a judikát býv. víd. nejv. soudu 242 čís. 1674 úř. sb.). V postupu odvolacího soudu zajisté jest spatřovati vadnost odvolacího řízení, poněvadž o otázce přípustnosti či nepřipustnosti odvolání mělo především býti rozhodnuto podle §§ 471 čís. 2, 474 c. ř. s. Než tuto vadu nemůže dovolací soud napravit, protože vadnost odvolacího řízení nevytýkali dovolatelé, odpůrci pak nepřísluší právo uplatňovati dovolací důvody § 503 c. ř. s., a řečená vada nezakládá žádný z důvodů zmatečnosti výčetmo uvedených v § 477 c. ř. s., k nimž by z úřadu bylo přihlížeti. Nelze tedy míti zření k odpůrcově výtce, že již odvolání mělo býti odmítnuto jako nepřipustné.

Právem však vytýká odpůrce, že dovolání je nepřipustné. Ne sice podle třetího odstavce § 502 c. ř. s., třebaže odvolací soud potvrdil rozsudek prvního soudu a předmět sporu, o němž rozhodl odvolací soud, podle hodnoty (500 Kč) udané v odvolacím rozsudku (§ 500 odstavec třetí c. ř. s.) nepřevyšoval 2.000 Kč, neboť rozsudek prvního soudu byl vynesena důsledkem právního názoru odvolacího soudu vysloveného v jeho

zrušovacím usnesení ze dne 24. září 1930, jež bylo učiněno bez výhrady právní moci a proto samostatným rekuresem nemohlo býti napadeno, takže by bylo dovolání přípustné podle čtvrtého odstavce § 502 c. ř. s. Avšak dovolání je nepřipustné podle druhého odstavce § 502 c. ř. s. Bylo již uvedeno, že v opravném řízení šlo již jen o věc nepatrnou. Odvolací soud, oceňuje předmět sporu podle třetího odstavce § 500 c. ř. s., nemůže tím měniti předpisy o řízení ve věcech nepatrných. Dovolací soud rozhoduje, zkoumaje otázku přípustnosti opravného prostředku, samostatně o tom, zda nastaly předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných, ježto jde o předpisy donucovací. Je tedy beze všeho významu, že odvolací soud ocenil předmět sporu na 500 Kč, když šlo již jen o nárok v hodnotě 215 Kč, tedy o nárok nepřevyšující meze bagatelní (§ 448 c. ř. s.). Poněvadž ve věcech nepatrných není dopuštěn další pořad opravných prostředků proti rozhodnutí odvolacího soudu (§ 502 odstavec druhý c. ř. s.), bylo odmítnouti dovolání podle tohoto ustanovení zákona a podle § 507 c. ř. s. jako nepřipustné (srov. rozh. čís. 12740, 12762, 10562, 34 sb. n. s.). Tím však jest dovolacímu soudu odňata možnost přezkoumati zrušovací usnesení odvolacího soudu ze dne 24. září 1930, proti němuž žalobcům nepřislušel podle prvního odstavce § 479 c. ř. s. samostatný prostředek opravný. Byli by mohli podle § 515 c. ř. s. svou stížnost proti zrušovacímu usnesení přivést k platnosti jen opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu odporovatelnému rozhodnutí, rozsudek odvolacího soudu však, jak vyloženo, v odpor bráti nelze dovoláním. Proto nemůže se dovolací soud obírat ani vývody dovolacího spisu, pokud se týkají onoho zrušovacího usnesení.

Čís. 13219.

Převzala-li pojišťovna dosud neúčinná ustanovení § 80 odstavec 1, § 81 první věta a § 79 odst. 2 poj. řádu do smluvních ustanovení, jest je vykládati podle smyslu zákonných ustanovení.

Podle § 81 druhá věta poj. ř. může se pojišťovna účelového věnování odškodného kdykoliv vzdáti. Učinila-li tak a složila-li odškodné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. na soudě, platí pro rozdělení zásady §§ 283 až 287 ex. ř., při čemž jest postupovati podle knihovního pořadí (§ 216 ex. ř.), nebylo-li požární náhrady použito k obnově stavby, ježto k ní nedošlo.

Byla-li však stavba již znovuzřízena, odpadá tento postup a jest požární náhrada, pokud jí ještě nebylo použito, zabavitelná jako každá jiná pohledávka, a pořadí nároků jiných zástavních věřitelů, nemajících knihovní práva, se pak určuje podle § 286 třetí odstavec ex. ř. a přijdou v úvahu jen tyto osoby.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1934, R II 576/33.)

Soud první stolice přikázal vymáhajícímu věřiteli k vybrání pojistné složené na soudě pojišťovnou, u níž byl dlužník pojištěn proti škodě požárem nemovitosti. Rekursní soud k rekursu postupníka